TAŞOVA
tasova.gen.tr GAZETESİ

Unsur Aha Bu Börk…

Yazan: **Ahmet Günaydın** - 13 Nisan 2024

Enver Seyhan
Mart 2022
Takdiri İlahi işte! Köyde doğdum ve ilkokulu okuduğum köyde kütüphane görmedim zira yoktu. Sınıfta adına "kitaplık" denilen bir dolap duruyordu köşede. Elbette fazlasına şartlar elvermiyordu; ayrıca maddi anlamda her köyde elli yıl evvel kitaplık zordu zor! Tabii ki köyden şehre inince kütüphane ile tanıştım. Gün oldu, kütüphanede başımı masaya koyup uyudum. Konu bu değildi ancak meseleye girmek için bir mukaddime gerekiyormuş zayir!

Seneler önce Köprülü Mehmet Paşa Kütüphanesi'nin kapısına varıp dayanmıştım; cehalet işte! Herkes girebilir mi? Yol geçen hanı mı kütüphane? O senelerde Silvester Stollone filmlerini merak ediyordum. Çemberlitaş'ta sinemadan sonra da olabilir Köprülü Kütüphanesi'nin kapısına varıp içeri girmemin yasak olduğunu öğrenmem yahut tarihi bölgede gezindiğim bir günde de olmuş olabilir.

Yazık ki bu ülkede kütüphanelere girmek, okumak ve araştırma yapmak için Oxford veya Harward diplomasıyla başvuruda bulunmak icap ediyor! Yaşadıkça öğrendim; zaman üzerime is pas olarak kar kış olarak ağu zehir olarak acı keder olarak red veya kabul olarak yağdıkça öğrendim. Hayat her cephede kocaman bir tecrübedir; yolculukta, talebelikte, yetimlikte, köyde, şehirde, denizde. Bir bütünün parçaları gibi… Gibi değil öyle.

Bugün İBB Atatürk Kütüphanesi'ne gittim. Evvela internetten baktım, inceledim; Taksim'de bulunduğunu biliyorum da tam olarak nerede, caddesini sokağını öğrendim. Giriş için istenen bir belge bir evrak olup olmadığına baktım. Üye yapıyorlar yazmışlar. Trenle Üsküdar'a, oradan özel firma gemisiyle Beşiktaş'a geçtim. Salgından dolayı böyle bir yolculuğa iki bilemedin üç senedir ara vermiştim. Beşiktaş'tan da İETT'ye ait bir otobüsle Taksim'e çıktım. Meydanda insanlar sağa sola arkaya öne girdap halindeki su gibi karmakarışık ve birbirlerinden bağımsız şekilde akıyorlar. Biraz orada burada eğlendim. İnşaatı ikmal edilen Taksim Camii Şerif'ine uğradım, içine girdim. Camiden sonra Atatürk Kütüphanesi'nin bulunduğu tarafa yöneldim. Sağım solum önüm arkam gözümün gördüğü her yer otellerle dolmuş. Caddeden aşağı döndüğümde kendimi kütüphanenin önünde buldum. Beyazıt Kütüphanesi'ne benzettim evvela. Çoğunluk olarak üniversite çağındaki gençlerdi işlem sırası bekleyenler. Benim yaşımda kimse yoktu. Bütün içeri girmek ve okumak, yararlanmak için kapısına vardığım kütüphaneler gibi burada da engeller var, vardı.

Önce kayıt olmak gerekiyor da benim üstüm başım, başımdaki börk veya fes veya bere her neyse işte sanırım çok şöhretli bir üniversiteden mezun olmuş liyakât timsali "özel güvenlik" personelinin hoşuna gitmedi. Memurlar da yani bilgisayara kayıt giren memurlar da sanıyorum dünyanın en iyi okullarında kütüphanecilik okumuşlar ki havalarından geçilmiyor. Çift sıra birden teke düştü ve önüme gençler girdi. Sanırım okudukları okullarda edep çoktan yol alıp gurbete gitmiş garba doğru. Çünkü şarkta her şey allem kullem oldu. Enaniyet ve ukalalık aldı başını yürüdü. Garpta meydan boş henüz…

Durumu çözdüm. Ayakta olan, hemen memurun ardında sorudan, oraya buraya göz gezdiren, memurlara, talebelere laf yetiştiren, bir yandan da çevreyi kolaçan eden selahiyetli "özel güvenlik" bana sormak istiyor, zorunluluk duyuyor. Çünkü yerimden ayrılmadım, ima yollu "içeri dolu, oturacak masa yok" deseler de aldırmadım. Zira onların bildiğini ben çoktan unutmuştum. Tahfif edici bakışlarda bilmem şu kadar yıl önce baş örtülü bir insanın halini anımsadım, böyle yerlerde, kamuya ait alanlarda uğradığı zulmü hissettim…

Kendimi tanıtınca ve kıytırık da olsa gazeteci -yazar olduğumu ekleyince, bu zamana kadar hiç gerek duymadığım en büyük gazetelere televizyonlara çalıştığım işyerinin reklamını verdiğim dönemde bir büyük gazetenin "işine yarar bir yerde" diyerek takdim ettiği kartı da çıkarıp gösterince bir canlanma bir heyecanlanma bir duruş değiştirme fısıldaşma hali meydana geldi. Konuşmaya başladılar ve ne yapacağımı sordular. Hemen bir misafir kartı hazırlayıp içeriye yönlendirdiler. Ama benim hevesim kaçtı. Bu davranışlar hukuk devletine yakışmıyor. Bu tavırlar insan haklarını ihlal ediyor. Hele ki bugün dahi seçim dolayısıyla medyada meydanda anlatılan belediyecilik anlayışıyla bağdaşmıyor. Bunca cahil cühelanın kütüphane kapısında sorutmasına anlam veremedim…

Ha bu arada bir cetvele adımı soyadımı ve telefonumu kaydettim. Hani nazır "bürokrasi" dedi diye bilen bilmeyen tarafından tenkit edildi ya; bu hal bana acayip şeyler düşündürdü. Mesela böyle durumlarda bir işe yaramayacaksa hüviyetimdeki kimlik numaramın manası nedir?

Şükür içeri girdim!.. Bu kitaplıkta teknoloji var. Hemen yetkili birisi gelip bana anlatmaya başladı. Fazla bilgiye gerek duymadığımı sadece görüp çıkacağımı söyledim. Dedim ya; hevesim kaçtı. "Size bir rehber gönderiyorum hemen" dedi. Rehber geldi. Bilgisayarda neyi nasıl takip edeceğimi tarif etti. Aradığım kitaba ulaştığımda kendisiyle irtibat kurmam gerektiğini de ekledi ve çekildi. Fakat benim için kötü başlayan kötü giden bir tecrübe oldu. "Nazır dedi" dedim ya; " bürokrasi!" İşte tam da benim bu yaşadığım. Geri kalmışlık çok geri kalmışlık yapı olarak, uygulama olarak! En çok da kapıda "ömründe üç beş adet dahi kitap okumamış bir yığın adamın veya kadının kendilerini ifade etme çaresizliği ve hastalığına" yakalanmış olmalarına hayıflandım…

Bu yazıyı yazmamın üstünden iki tam sene gelmiş geçmiş. Ömür kısalıyor. Güzel ülkemde ahlâk çöktü. Komşuluk bitti. Akrabalık zaten yoktu. Enaniyet arttı. Sokaklar kalabalıklaştı. Gıybet çoğaldı. Kibir böbürlendi. Cehalet zirve yaptı. Dolar yolunu buldu. Faiz azdıkça azdı. Güven kalmadı. Enflasyon dünya listelerinde açık ara bir numara oldu.

Bizim köyde bir laf duymuştum ömrümün baharında: "Öyle oldu böyle oldu, besleyemedik öldü!"

Kimse olup biteni yani kötü hayat şartlarının doğurduğu olumsuzluğu üstüne almıyor. Sorumlusu yok. Sanki hepsini dış güçler yaptı!

"Dış güçler" terminolojisine hiç inanmam. "El ele kol kola halayda gördüm seni" terminolojisi ak akçedir fikir dünyamda.

Son günlerde medyada moda:

Altın ok "babamdan kaldı" diyor, elin adamı da "babası bekçiydi iş adamı değil" diyor. Para zirve yaptı, ilah oldu. Fakat hesap kitap sorulduğunda cevabı yok! Üzücü değil mi müslüman ülkede? Hesap vermekte zorlanılan her şeyin arkası karanlıktır. İlahlar da bir gün mutlaka devrilmeye mahkumdur.

Cehennemi seviyorum…

Beni de yakacak gerçi ama bazılarını gayya deresinde gardiyanlara teslim edecek. Yüce Allah biliyor ki elimle dilimle düzeltemiyorum; kalbimle buğuz ediyorum. Ha!.. Sağ olsun gavurlar! Bin kere sağ olsunlar! Sosyal medya ağını kurmuşlar da gerektiğinde üç beş kelam edebiliyorum…

2022

2024

Yorum Ekle

Ahmet Günaydın

X